

Notat fra panelbesøg om evaluering af kandidatuddannelsen i Mellemøststudier med deltagelse af eksterne eksperter

Dato: 19. juni 2014

Ref.: logr

Mødets afholdelse:

Onsdag den 30. april 2014 kl. 12.00 – 16.00

Deltagere:

Prodekan Lars Grassmé Binderup, Det Humanistiske Fakultet

Studieleder Peter Seeberg, Center for Mellemøststudier

Studienævnsssekretær Lone L. Petersen

Stud.mag. Peter Fromberg, næstformand i studienævnet, 2. semester af kandidaten

Professor Dr. Bjørn Olav Utvik, Department of Culture Studies and Oriental Languages, University of Oslo

Klaus Munk Petersen, Chef for Terroranalyseafdelingen, Forsvarets Efterretningstjeneste

Specialkonsulent Lone Granhøj, Det Humanistiske Fakultet (referent)

Peter Seeberg indledte mødet med at give et kort oprids af center for mellemøststudiers historie fra etableringen i 1983.

Lars Grassmé Binderup bad efterfølgende de indbudte eksterne eksperter om at gennemgå uddannelsens styrker, svagheder, muligheder og trusler.

Styrker:

Bjørn Olav Utvik fandt, at det, at uddannelsen ikke har nogen direkte sprogkrav, var en stor styrke i forhold til rekruttering, men at det måske også var en svaghed. Dette var måske et udviklingspunkt.

Peter Seeberg fandt, at det var en styrke, at de studerende er fagligt stærkt funderet i de metodiske fag. I forhold til sprogkravene er det uddannelsens profil at distancere sig fra de filologiske studier, og i stedet vægte det politologiske. Der er dog en stor rekruttering af studerende med sprogkompetencer, som gerne vil det mere anvendelsesorienterede på uddannelsen.

Bjørn Olav Utvik fandt, at netop denne pointe bør fremhæves tydeligere, end det står nu.

Klaus Munk Petersen fremhævede det interdisciplinære og det multidisciplinære, som en klar styrke set fra aftagersiden, fordi det er det, der efterspørges. Det nutidige/aktuelle aspekt i uddannelsen er meget relevant for aftagere. Derudover drager uddannelsen nytte af de mange globale kontakter og især i det projektorienterede forløb. Forholdene på Syddansk Universitet er gode, og placeringen af universitetet gør, at det er muligt at rekruttere til uddannelsen.

Bjørn Olav Utvik påpegede, at flere studerende i den medsendte evaluering af hele uddannelsen har svaret nej til spørgsmålet om inddragelse i forskningsprojekter. På Oslo Universitet overvejer man at knytte studerende tættere på forskningsprojekter, herunder at integrere mere gruppearbejde i forbindelse med masterprojektet [kandidatspecialet].

Peter Seeberg svarede, at man kunne overveje at trække studerende ind i flere forskellige sammenhænge, og fandt Oslos model meget interessant.

Lars Grassmé Binderup påpegede, at de mange internationale studerende på uddannelsen også må betragtes som en væsentlig styrke.

Svagheder:

Klaus Munk Petersen syntes, at profilen for uddannelsen og for centret kunne være skarpere. Profilen er meget præget af den offentlige debat, men det er vanskeligt som udenforstående at adskille profilen fra andre lignende uddannelser.

Peter Seeberg medgav, at centeret ikke er synlige i den offentlige debat så ofte som tidligere. Dette er en direkte konsekvens af, at TV2 har flyttet produktionen af alt deres udlandsstof til København. Centeret er stadigvæk i medierne, men det tager desværre tid og ressourcer fra de vigtige ting – forskning og undervisning.

Bjørn Olav Utvik bakkede denne betragtning op. Norge har samme problemstilling, men på hans institut på Oslo Universitet tog man en aktiv beslutning, om at sige ja til alle henvendelser fra medierne. Dette har resulteret i, at man nu er dem, medierne henvender sig til. Hvis man anser det for at være vigtigt, må man tage en aktiv beslutning om at gøre det, selv om det koster ressourcer. Det er vigtigt for aftagerne, at man har en skarp offentlig profil.

Klaus Munk Petersen påpegede, at det for aftagerne er vigtigt, at det er de vidensfunderede eksperter, der udtaler sig. Det er vigtigt, at debatten bliver lagt der, hvor der er indsigt, og at det ikke bare er en tilfældig ”ekspert”, der udtaler sig på et overordnet plan. Hvis man som uddannelsesinstitution får tillagt den kompetence, at man kan vinkle en debat det rigtige sted hen, så skærper det institutionens profil i forhold til aftagerne, og det er i sidste ende med til at udbrede kendskabet til institutionen og uddannelsen.

Klaus Munk Petersen fremhævede, at dimittender fra en engelsksproget uddannelse ofte kan have problemer omkring formidling på dansk. Aftagerne afholder interne kurser i skriftlig formidling, fordi kandidaterne har for høje ”lixtal”. Kunne man opfordre til, at studerende tager et kursus i skriftlig formidling som ”extra curricular activity”?

Bjørn Olav Utvik støttede dette. Sproget bør være klart, tydeligt og letlæseligt, men der er jo i den akademiske tradition en større kompleksitet i sproget.

Peter Seeberg ville bede studienævnet overveje, om det var muligt at ændre en eksamensform i nogle af kurserne til at omfatte den form for formidling.

Bjørn Olav Utvik påpegede, at frafaldet er faldende, men at den gennemsnitlige studietid til gengæld bliver længere. Derudover er der bemærkelsesværdigt mange pendlere.

Lone L. Petersen forklarede, at det projektorienterede forløb har en tendens til at forlænge uddannelsen unødigt. De studerende vil gerne have gode cv'er, mens de danske regler foreskriver, at uddannelsen skal afsluttes inden for normeret studietid. Her er det især ambassaderne og andre statslige praktiksteder, der er "synderne", fordi de ikke vil acceptere praktikforløb under 6 måneder. Studiefremdriftsreformens skærpede krav til fremdrift kan have som konsekvens, at de studerende ikke længere kommer ud med den erhvervs erfaring, som de har i dag.

Bjørn Olav Utvik spurgte, om forsinkelsen udelukkende ligger på specialet?

Peter Seeberg forklarede, at studietidens forlængelse ikke udelukkende er bundet op på specialet. Studienævnet arbejder i øjeblikket på at strukturere uddannelsen bedre. Derudover kan en nedbringelse af bedømmelsestiden på specialet give de studerende mere tid til selve skriveprocessen. Fakultetet overvejer derudover overordnet at nedbringe omfanget af specialerne.

Bjørn Olav Utvik forklarede, at Oslo Universitet overvejer at indskrænke de studerendes valg af emne, således at forskerne i større stil udskriver emner, som dermed er knyttet tættere til forskningen. De studerende skal aflevere en opgave, som omhandler det emne de vil skrive speciale om. Forskeren giver herefter feedback til den studerende inden specialet påbegyndes. Kunne man knytte speciale til det projektorienterede forløb?

Peter Seeberg forklarede, at der allerede nu er studerende, der knytter specialet til det projektorienterede forløb, hvor de indsamler den empiri, der skal bruges til specialet. Ofte er dette med til at sikre dem en senere ansættelse. Studienævnet er opmærksomt på yderligere forhold, som også kan hjælpe med til at nedbringe studietiden: 1) Rettidig indgåelse af specialekontrakter. 2) Tidligere igangsættelse af specialeprocessen.

Muligheder:

Bjørn Olav Utvik fremhævede muligheden for at profilere uddannelsen stærkere. Uddannelsen har en anden karakter end lignende uddannelser, i det den bygger på et bredere fundament.

Peter Seeberg pointerede, at problemet er, at uddannelsen ønsker at honorere flere ting. Studienævnet arbejder i øjeblikket på at indføre særlige profiler på 3. semester, der kan tilgodese både aftagerbehov, men også de studerendes interesser.

Klaus Munk Petersen fandt tiltaget interessant, men fremhævede, at dette ikke må ske på bekostning af kernefagligheden, fordi det er det, dimittenderne bliver ansat på.

Bjørn Olav Utvik foreslog at øge optaget på uddannelsen. Peter Seeberg medgav, at dette kunne være en mulighed, men at det ikke nødvendigvis ville forbedre populationen. Mellemøststudier ser ud til at optage mellem 30 og 40 studerende næste år, men det er ikke sikkert, der er aftagere til et øget antal dimittender. Lars Grassmé Binderup foreslog at indføre adgangsbegrænsning på Mellemøststudier, så det er muligt at sortere i ansøgerne.

Klaus Munk Petersen fremhævede uddannelsens multidisciplinære aspekt, som giver mange muligheder, og foreslog at indbygge en større fleksibilitet.

Peter Seeberg sagde, at dette naturligvis ville være en mulighed, men frygtede at det ville snævre dimittendernes kompetencer ind, og det var han ikke sikker på ville være en god ide i forhold til aftagerne. Klaus Munk Petersen bekræftede dette og fremhævede igen uddannelsens multidisciplinære tilgang, som sikrer kandidater med mange forskellige kompetencer.

Klaus Munk Petersen foreslog at indlede et samarbejde med KU og AU om at udbyde emner, for at øge fleksibiliteten på uddannelsen.

Trusler:

Klaus Munk Petersen fremhævede, at der kan opstå forvirring kompetenceniveau mellem Master in Globalisation and Integration, Master in Middle East Studies og den danske kandidatuddannelse, da ordet master i den angelsaksiske verden er ensbetydende med en kandidatgrad.

Begge eksperter fremhævede den lange studietid.